

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/50/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1211203293
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1211203293.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcov: X/ L. Y.Á. T., Q.. XX. XX. XXXX, U. T. I.. Č.. XX, S., X/ J. Y., Q.. XX. XX. XXXX, U. T. I.. Č.. XX, S., žalobcovia 1/ a 2/ zastúpení advokátkou: JUDr. Denisa Jánošíková, Klincová ul. č. 35, Bratislava, proti žalovanému: SATUR TRAVEL a. s., IČO: 35 787 201, Miletičova ul. č. 1, Bratislava, zastúpený advokátom: Mgr. Tomáš Baštic, Grösslingova ul. č. 56, Bratislava, o zaplatenie zľavy z ceny zájazdu a náhradu škody, na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. marca 2019, č. k. 52C/169/2011 - 314, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 305, 52 eur z r u š u j e a vec v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1.

Súd prvej inštancie napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 305, 52 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86, 90 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 11, § 13 ods. 1, § 420 ods. 1, 2, 3, § 741 ods. 2, § 741a, § 741i ods. 1, 2, § 741j, § 741k ods. 1, § 741k ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, § 5, § 6, § 8 ods. 1, 3 zák. č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a vecne čiastočnou dôvodnosťou podanej žaloby, keď mal vykonaným dokazovaním preukázané a medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 15. 07. 2009 došlo k uzavretiu zmluvy o obstaraní zájazdu, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal obstarat' pre žalobcov 1/ a 2/ (a ďalšie osoby) zájazd do Talianska, Hotel Le Castella v termíne od 21. 07. 2009 do 31. 07. 2009 a nakoľko v rezorte nastali problémy s vodou a došlo k uzavretiu hotela, časť hostí bola prevezená do iného komplexu, zostávajúca časť odletela na Slovensko, avšak žalobcovia neboli ani v jednej z týchto skupín, nakoľko už dňa 25. 07. 2009 odleteli na Slovensko, pričom letenky si zabezpečili sami. Uviedol, že vychádzajúc zo zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu sa zaoberal skutočnosťou, kedy došlo k začiatku vzniku problémov v hotely (správne v hoteli, pozn. odvolacieho súdu) Le Castella, keď z vykonaných výsluchov svedkov F. Š., Q. Ž., S. J., P. J. G. Z.. H. D.F., bolo nepochybné, že problémy sa objektívne naplno prejavili až dňa 24. 07. 2009, keď dňa 22. 09. 2009 sa sťažovala iba jedna rodina, X. na zápach vody, a tento problém bol

delegátkou vyriešený, pričom u ostatných klientov sa zdravotné ťažkosti objavili až dňa 24. 07. 2009, kedy sa sťažovali delegátke, ktorá problém začala riešiť hneď večer po návrate z výletu, pričom na druhý deň (25. 07. 2009) delegátka žalovaného zabezpečila presun klientov do iného hotela, žalovaný zároveň zabezpečil odlet tých klientov, ktorí uviedli, že chcú odletieť z rezortu a v dovolenke nepokračovať, a to na deň 27. 07. 2009, z čoho súd prvej inštancie ustálil začiatok vzniku problémov v predmetnom hotely (hoteli, pozn. odvolacieho súdu) na deň 24. 07. 2009 a nie ako tvrdili žalobcovia 22. 07. 2009, ktorí ničím nepreukázali svoje tvrdenia, navyše rozporné ohľadom tejto skutočnosti. Poukázal na skutočnosť, že žalobcovia si v spore uplatňovali od žalovaného sumu 4. 666, 96 eur, pozostávajúcu z niekoľkých samostatných nárokov, a to z nároku na zaplatenie sumy 3. 500, 78 eur, ktorú si uplatnili titulom zľavy z ceny zájazdu a nevyčerpanej časti zájazdu, zo sumy 1. 512 eur titulom náhrady škody za cenu spiatocných leteniek a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 500 eur za každého žalobcu titulom nemajetkovej ujmy z dôvodu straty radosti z dovolenky, pričom uvedené sumy paušálne znížili o sumu 1. 345, 82 eur (vyplatené poistné 995, 82 eur + 350 eur). K nároku žalobcov na zaplatenie nevyčerpaných služieb, t. j. vlastne nárok na vrátenie rozdielu z ceny zájazdu a ceny poskytnutých služieb uviedol, že tento žalobcom vyplýva priamo z ustanovenia § 741k Občianskeho zákonníka, nakoľko je zrejmé a strany sporu to ani nerozporovali, že žalobcovia nevyčerпали celý zájazd z dôvodov, ktoré neboli na ich strane, keď neodsúhlasili zmenu žalovaným poskytnutých služieb, nakoľko neprijali pokračovanie zájazdu, ktoré zabezpečil žalovaný v inom hotely (hoteli, pozn. odvolacieho súdu). Uviedol, že zmluva o obstaraní zájazdu je osobitným typom spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorej sa zájazd predáva objednávateľovi, pričom takouto zmluvou sa obstarávateľ zaväzuje objednávateľovi obstarat' vopred ponúkanú kombináciu služieb cestovného ruchu za dohodnutú cenu, ktorú sa objednávateľ zaväzuje zaplatiť s tým, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol počas trvania zájazdu nútený z dôvodu administratívneho uzavretia hotela zmeniť miesto pobytu svojich klientov a ubytovania oproti zmluvne dohodnutým podmienkam s tým, že žalobcovia aj v prípade, ak žalovaný túto situáciu nezavinil, nemajú povinnosť súhlasiť so zmenou hotela a zmenou ponúkaných služieb, a to bez ohľadu na skutočnosť, či služby náhradného hotela spĺňali alebo nespĺňali kritéria rovnakých služieb alebo prípadne služieb vyššej kvality, nakoľko táto skutočnosť pri posudzovaní daného nároku nie je v zmysle právnej úpravy rozhodujúcou, rozhodujúce je, že došlo k inému plneniu, ako bolo zmluvne dohodnuté a ktoré žalobcovia neprijali. Uviedol, že žalovaný síce objektívne nemohol poskytnúť služby, ktoré boli so žalobcami dojednané, avšak žalobcovia vzhľadom na vzniknutú situáciu, keď došlo k zdravotným problémom a k uzatvoreniu hotela, mali právo odmietnuť žalovaným poskytnuté náhradné služby, keď zmena dohodnutého hotela za iný, bez ohľadu na dôvody, ktoré cestovnú kanceláriu k zmene viedli, má za následok, že zmluvne dojednané služby neboli poskytnuté. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný bol nútený meniť miesto pobytu okolnosťami, ktoré nezavinil, avšak táto skutočnosť nepredstavuje liberačný dôvod v zmysle ustanovenia § 741k Občianskeho zákonníka, nakoľko v prípade evidentnej zmeny dohodnutých zmluvných podmienok, nie je možné uvažovať o zbavení sa zodpovednosti a tiež nie je dôležitá vo vzťahu k objednávateľovi úroveň hotela s tým, že ani poskytnutie náhradného hotela rovnakej či dokonca vyššej kvality nespôsobuje zánik nároku žalobcov, keď žalovaný tým, že bol nútený zmeniť pôvodne dohodnutý hotel na konkrétnom mieste za iný hotel na inom mieste, nenaplnil dohodnuté zmluvné podmienky a žalobcovia náhradné služby neprijali a v dovolenke ďalej nepokračovali, z dôvodu ktorého majú v zmysle § 741k ods. 3 Občianskeho zákonníka, nárok na vrátenie rozdielu ceny zájazdu t. j. na vrátenie sumy za nevyčerpané služby, ktoré uhradili. K výške sumy, ktorú žalobcovia žiadali, aby im žalovaný titulom vrátenia ceny nevyčerpaných služieb zaplatil vo výške 3. 500, 78 eur (paušálne zníženú) súd prvej inštancie uviedol, že túto sumu žalobcovia ničím konkrétne v spore nešpecifikovali a uviedli len, že požadujú zaplatenie 90 % z ceny zájazdu. Poukázal na skutočnosť, že žalobcovia nepochybne čerpali časť služieb od začiatku zájazdu až do ich odletu z hotela, a nakoľko v spore ide o vzťah spotrebiteľský, pri stanovení výšky nevyčerpanej ceny zájazdu vychádzal z potvrdenia o nevyčerpaných službách, ktoré doložili žalobcovia a ktoré im vystavil samotný žalovaný dňa 17. 09. 2009, v ktorom sa uvádza, že výška nákladov za nevyčerpané služby pri predčasnom návrate predstavuje v prípade žalobcov sumu 650, 67 eur za jednu dospelú osobu na základnom lôžku, pričom takto vyčíslenú sumu žalovaným, žalobcovia ničím relevantne nespochybnili, z dôvodu ktorého mali žalobcovia nárok na náhradu nespotrebovanej časti služieb vo výške, ktorá je preukázaná potvrdením od žalovaného, a to v sume za obidvoch žalovaných celkom 1. 301, 34 eur, nakoľko však z oznámenia o ukončení likvidácie poistnej udalosti, poisťovňa Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. poukázala žalobcom čiastku vo výške 995, 82 eur, ktorá predstavuje poistné plnenie - náklady za nevyčerpané služby, nemôže im byť toto plnenie vo výške 995, 82 eur priznané opätovne, a od sumy nevyčerpaných služieb v sume 1. 301, 34 eur, odpočítal vyplatené poistné plnenie v sume 995, 82 eur a rozdiel vo výške 305, 52 eur priznal žalobcom titulom vrátenia ceny nevyčerpaných služieb a vo zvyšnej časti nárok

žalobcov z tohto titulu zamietol ako nedôvodný. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že sa s poukazom na právny názor odvolacieho súdu zaoberal dôvodnosťou námietky žalovaného, ktorý poukazoval na existenciu liberačných dôvodov na zbavenie sa zodpovednosti za škodu na jeho strane s tým, že z vykonaného dokazovania (dožiadanie) mal za preukázané, že v Taliansku prišlo k trestnému stíhaniu riaditeľa hotela, v ktorom boli žalobcovia ubytovaní a dvoch osôb zodpovedných za údržbu vodovodných zariadení, ktoré boli odsúdené v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci nebolo dožiadaním zaslané, napriek tomu mal však z vyjadrenia žalovaného zo dňa 08. 02. 2019 a z ním predloženého rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/343/2017 vedomosť, že prebehlo aj odvolacie konanie, kde boli uvedené osoby oslobodené spod obžaloby, pričom túto skutočnosť žalobcovia ničím relevantne nespochybnili, a preto na základe uvedených skutočností a s poukazom na právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení dospel k názoru, že predpoklad na použitie ustanovenia § 741j ods. 1 písm. c) (tzv. liberačný dôvod) je splnený, nakoľko škoda nebola spôsobená žalovaným ani jeho dodávateľmi, pričom nepochybne v tomto prípade došlo k udalostiam, ktoré boli neobvyklé a nepredvídateľné, t. j. išlo o tzv. vyššiu moc. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný o možnej kontaminácii vody nemohol dopredu vedieť, ani ju predvídať, tak ako nemohol vedieť a ani predvídať administratívne zatvorenie hotela príslušnými úradmi z hygienických dôvodov, pričom z judikatúry súdov sa za prejavy vyššej moci považujú aj takéto úradné zásahy, napr. aj uzatvorenie hotela z hygienických dôvodov, keď v prejednávanej veci je zrejmé, že v priebehu ubytovania žalobcov došlo k zatvoreniu hotela úradmi z hygienických dôvodov, bolo začaté trestné stíhanie, pričom sa nepodarilo zistiť páchatela. Uviedol, že z vykonaného dokazovania (výpovede svedkov) vyplynulo, že žalovaný poskytol klientom všetku povinnú a potrebnú pomoc hneď po vzniku problémov a zabezpečil pitnú vodu, stravovanie, lekárske ošetrovanie, náhradné ubytovanie aj odlet domov pre klientov, ktorí nechceli pokračovať v pobyte s tým, že túto možnosť transferu domov letecky mali reálne aj žalobcovia, ktorí sa sami dobrovoľne rozhodli nevyužiť túto možnosť a zabezpečili si individuálne odlet, a preto žalovaný neporušil žiadnu svoju právnu povinnosť, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona, zmluvnými dojednaniami, a poskytol všetku potrebnú pomoc, pričom žalovaný preukázal liberačný dôvod, nakoľko došlo k udalostiam spôsobených vyššou mocou a žalovaný nepochybne zabezpečil možnosť návratu klientov aj letecky dňa 27. 09. 2009, z dôvodu ktorého nebolo možné žalobcom priznať nárok na zaplatenie leteniek vo výške 1. 512 eur za spätnú cestu, nakoľko žalovaný neporušil žiadnu právnu povinnosť v príčinnej súvislosti s ktorou by žalobcom vznikla škoda v uvedenej výške a žalobcom takýto nárok neprináleží ani iným právnym titulom. Zamietnutie žaloby v časti nároku titulom náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu straty radosti z dovolenky ako zásahu do ich osobnostných práv odôvodnil súd prvej inštancie vecne tým, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcov by bol v danom čase daný v súlade s eurokomformným výkladom v zmysle smernice 90/314/EHS a judikatúry ESD, napríklad rozhodnutie C-168/00 vo veci Simone Leitner v. TUI Deutschland GmbH & Co. KG, podľa ktorého majú spotrebiteľia nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, straty radosti z dovolenky s tým, že takýto nárok je od 01. 01. 2019 upravený aj vnútroštátnym právom Slovenskej republiky, avšak v prípade nemajetkovej ujmy je podmienkou, aby bol zásah spôsobený subjektom, od ktorého sa náhrada nemajetkovej ujmy požaduje a aby došlo k takému porušeniu právnej povinnosti zo strany cestovnej kancelárie, ktoré má takú intenzitu, že má za následok stratu radosti z dovolenky, vzhľadom však na existenciu liberačných dôvodov aj pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia § 741j Občianskeho zákonníka na strane žalovaného, tak žalovaný žiadnu právnu povinnosť neporušil a zásah nespôsobil, a preto nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1. 000 eur voči žalovanému považoval za nedôvodný. Poukázal na skutočnosť, že uvedenú skutočnosť skúmal v obdobnom konaní vedenom pod sp. zn. 25Co/343/2017 aj Krajský súd v Nitre, na ktoré konanie poukázal žalovaný a ktorý dospel k obdobnému záveru s tým, že aj pokiaľ ide o intenzitu zásahu, ktorá musí byť v značnej miere, tak v prejednávanej veci neprišlo k takému značnému zásahu a takej intenzite do práva na ochranu osobnosti, života a zdravia žalobcov, ktorý by mal objektívne mať žalobcami tvrdý následok odôvodňujúci priznanie nemajetkovej ujmy. Výrok, ktorým rozhodol o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne tým, že v konaní úspešnému žalovanému patrí proti žalobcovi (správne žalobcom, pozn. odvolacieho súdu) pomerná náhrada trov konania v rozsahu 86, 90 %, nakoľko celková suma požadovaná žalobcom bola vo výške 4. 666, 96 eur, z ktorej priznal žalobcovi (žalobcom 1/ a 2/ pozn. odvolacieho súdu) sumu 305, 52 eur, a preto mal žalobca úspech v časti 6, 55 %, úspech žalovaného v konaní potom predstavuje 93, 45 % (100 % - 6, 55 %), čo predstavuje celkový úspech žalovaného 86, 90 % (93, 45 % - 6, 55 %).

Proti tomuto rozsudku do výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol (II. výrok napadnutého rozsudku) a výroku o nároku na náhradu trov konania (III. výrok napadnutého rozsudku) podali žalobcovia 1/ a 2/ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C. s. p.) navrhli ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie alebo zmeniť a priznať im nárok na zaplatenie sumy 4. 666, 96 eur (2. 154, 88 eur ako zľava z ceny zájazdu + 1. 512 eur náhradu škody - cena spätných leteniek + 2 x 500 eur nárok na náhradu nemajetkovej ujmy) a zároveň žiadali priznať nárok na náhradu trov konania. Nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, že znečistenie pitnej vody fekáliami a s tým súvisiace ich zdravotné problémy a uzatvorenie celého hotela bolo spôsobené udalosťou, ktorú nemožno predpokladať a ani odvrátiť (VIS MAJOR) a že za túto udalosť nenesie zodpovednosť, žalovaný respektíve osoby spojené s poskytovaním služieb zájazdu a teda je tu daný liberačný dôvod v zmysle ust. § 741j zákona č. 40/1964 Zb., nakoľko v súvislosti s kontamináciou pitnej vody fekáliami začalo v Taliansku trestné vyšetrovanie, ktoré bolo pravdepodobne ukončené rozsudkom súdu prvého stupňa č. 1618 zo dňa 30. júla 2014 a následne rozsudkom súdu druhého stupňa č. 837 z 11. 05. 2015, z ktorých vyplýva, že neexistovala schematická mapa zariadení (obsluha nevedela vysvetliť ako zariadenia fungovali), nádrže na zber pitnej vody boli nesprávne prepojené, predmetné spájajúce potrubie bolo vybudované ako čierna stavba, technici nevedeli identifikovať vstupné a výstupné otvory nádrže, neexistujúca dokumentácia týkajúca sa vykonávanej kontroly nádrží, v nádržiach a v strojovni boli nájdené zastarané a opotrebované trubky ako aj nepoužívané a zahrdzavené zdvižné čerpadlá, nebolo zabezpečené riadne uzatvorenie potrubia, ktoré spájalo nádrž s pitnou vodou s odpadovou nádržou, t. j. v priebehu trestného konania vedeného talianskymi súdnymi autoritami bol spoľahlivo zistený skutkový stav veci ako aj príčiny kontaminovania pitnej vody fekáliami. Uvedli, že z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že nádoby na pitnú vodu ako aj fekálie dal vybudovať hotel v ktorom boli ubytovaní, tieto nádoby na pitnú vodu a fekálie boli neodborne udržiavané a prevádzkované, k znečisteniu pitnej vody došlo už dňa 22. 07. 2009, t. j. prvý deň po ich príchode na miesto zájazdu a teda služby im neboli riadne poskytované od tohto dňa, keď aj v konaní pred Okresným súdom Bratislava II bolo preukázané, že práve sťažnosti na znečistenú vodu boli nahlásené dňa 22. 07. 2009 s tým, že skutočnosť, že druhostupňový (odvolací) trestný súd rozhodol o nevine obžalovaných osôb nemení nič na skutočnosti, že pôvod znečistenia ako aj dôvody boli spoľahlivo zistené v zariadeniach hotelového zariadenia, kde boli ubytovaní, pričom sám odvolací súd v Catanzaro neuviedol, že skutok sa nestal, ale len to, že za daný trestný čin nie sú zodpovedné obvinené osoby. Poukázali na ust. § 741i, § 741j Občianskeho zákonníka, z ktorých je zrejmé, že žalovaný ako cestovná kancelária sa môže zbaviť zodpovednosti v prípade ak preukáže, že škodová udalosť bola spôsobená treťou osobou, ktorá nemá spojenie s poskytovateľom zájazdu prípadne, že škodová udalosť nastala ako následok v dôsledku neobvyklých nepredvídateľných okolností Vis major, avšak zanedbanie údržby zariadení na zhromažďovanie pitnej vody spolu s neodbornou manipuláciou a nebezpečným technickým riešením, kde nádrž na fekálie je prepojená s nádržou na pitnú vodu, nie je možné považovať za udalosť vis major, ale za závažné pochybenie hotela. Uvedli, že v priebehu trestného konania prebiehajúceho v Taliansku nebolo preukázané, že by popisovaná skutočnosť (znečistenie vody) bola vyvolaná trestnou činnosťou osoby, ktorá nie je spojená s poskytovaním zájazdu a teda nie sú dané liberačné dôvody žalovaného a nesúhlasili s právnym názorom súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že ak nebol riaditeľ hotela ani osoby zodpovedné za údržbu vodovodných zariadení odsúdení za trestný čin, že sa jedná automaticky o udalosť Vis major respektíve, že je naplnený liberačný dôvod. Uvedli, že ako žalovaní (zrejme žalobcovia, pozn. odvolacieho súdu) majú za to, že pri vyššie zistených skutkových okolnostiach nie je dôvod pochybovať o tom, že predmetná udalosť nie je udalosťou vis major, ale dôsledkom zanedbanej údržby a nezodpovednosti osôb spojených s poskytovaním služieb spojených so zájazdom s tým, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno liberačného dôvodu keď nepreukázal, že by znečistenie pitnej vody bolo spôsobené trestným činom tretej osoby t. j. osoby, ktorá nie je spojená s poskytovaním služieb zájazdu, a nakoľko neboli naplnené liberačné dôvody, bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k náhrade škody ako aj vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy nesprávne. Namietli, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil ich nárok na náhradu škody ako aj nárok na poskytnutie zľavy z ceny zájazdu za služby, ktoré neboli poskytnuté prípadne boli poskytnuté v nižšom alebo inom ako dojednanom rozsahu, keďže v odôvodnení trestného rozsudku talianske súdne authority konštatujú, že „Hneď po tom, čo došlo k znečisteniu zberných nádrží no pitná vodu (22. 07. 2009) až do zásahu personálu ASP (24. 07. 2009) nebolo prijaté žiadne ani základné opatrenie, ktoré by spoľahlivo zabezpečilo zažehnanie rizika pre zdravie ešte neinfikovaných osôb, t. j. je zrejmé, že v priebehu trestného konania bolo spoľahlivo zistené, že ku kontaminácii pitnej vody došlo už dňa 22. 07. 2009, t. j. prvý deň po ich prilete a hotel nevykonal žiadne opatrenia až do 24. 07. 2009, kedy

naplno prepukla epidémia s tým, že baktérie e-coly vyžadujú 2 až 3 dni na to, aby bolo možné badať zdravotné problémy a komplikácie, čo zodpovedá vyššie uvedeným dátumom, keď 22. 07. došlo k znečisteniu vody a 24. 07. sa ľudia už intenzívne sťažovali na zdravotné problémy, a preto je zrejme, že služby hotelového zariadenia nemohli byť poskytované riadne do 24. 07. 2009, keď už dňa 22. 07. došlo ku kontaminácii kuchyne, jedál, bazénov a kúpeľni hostí. Uviedli, že z vykonaného dokazovania je zrejme, že už dňa 22.07 sa hostia sťažovali na zápach fekálií z vody, túto skutočnosť konštatuje aj súd prvej inštancie avšak záverom dodáva, že stav bol napravený vyriešený delegátkou, avšak ak by došlo skutočne k náprave, potom by nedošlo k uzatvoreniu celého hotela, preto majú za to, že súd prvej inštancie vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Namietli, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti neboli služby ubytovania, stravy a ani ostatné doplnkové služby hotela poskytované v dohodnutej kvalite od momentu kontaminácie vody ktorá nastala dňa 22. 07. 2009 a súd nepostupoval správne, keď im nepriznal nárok na náhradu škody, ktorá im vznikla v dôsledku ich infekcie fekáliami. Poukázali na skutočnosť, že v priebehu konania pred súdom prvého stupňa preukázali, že došlo ku kontaminácii pitnej vody, ako aj stravy hotela fekáliami, ktoré konzumovali v prijatej potrave, umytom ovocí a vode, následkom kontaminácie sa u nich ako aj iných osôb prejavili zdravotné problémy a po tom ako sa prejavila epidémia v celom hoteli (všetci zvracali, mali hnačky a bolesti brucha), objavila sa v hoteli polícia a zdravotníci, ktorý (ktorí, pozn. odvolacieho súdu) celý hotel uzatvorili s tým, že v tejto situácii sa ocitli aj oni, pričom žalobkyňa bola tehotná, mali so sebou malé dieťa, trpeli bolesťami brucha, hnačkami a zvracaním a v celej tejto situácii im nevedel nikto uviesť aké sú príčiny ich zdravotných problémov (či ich niekto otrávil, či je to spôsobené fekáliami alebo z iného dôvodu), nebola im poskytnutá odborná zdravotná pomoc, odborné vyšetrenie, ktoré by im poskytlo žiadané informácie o ich zdravotnom stave ako aj o zdravotnom stave nenarodeného dieťaťa, pričom za týchto okolností nemohli konať inak ako konali, a to okamžite bezodkladne sa vrátiť domov na Slovensko a podstúpiť vyšetrenia. Uviedli, že pri zohľadnení vyššie popísanej situácie (ťažké zdravotné problémy, epidémia, prítomnosť polície, nevedomosť o zdravotnom stave, jeho následkoch, príčinách, tehotenstvo žalobkyne a účasť maloletého dieťaťa na zájazde) nebolo mysliteľné, aby prijali náhradné služby poskytnuté žalovaným, a to v im neznámom hotelovom zariadení respektíve, aby prijali zabezpečenie leteckého návratu domov, ktorý sa mal uskutočniť až o dva dni neskôr. Poukázali na skutočnosť, že im vznikla škoda ako aj nárok na poskytnutie zľavy z ceny zájazdu a náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu, ako boli vyčíslené v žalobnom návrhu v znení jeho neskoršieho doplnenia nakoľko riadne vyčerpali niekoľko dní zájazdu, v čase rozhodovania o vlastnom zakúpení leteniek späť na Slovensko delegátku 2 x žiadali, aby preverila možnosť odletu prostredníctvom žalobcu (zrejme žalovaného, pozn. odvolacieho súdu), táto telefonovala na Slovensko a potvrdila im, že žalovaný nebude zabezpečovať let naspäť, že vybavuje len presun do iného rezortu, a preto si zakúpili letenky s prestupom a zaobstarali si sami transfer na letisko s tým, že v deň ich odletu ani hypoteticky neexistoval zámer žalovaného riešiť situáciu odletom infikovaných osôb z destinácie, keďže toto sa udialo až po 3 dňoch na žiadosť ostatných klientov, ktorí boli prevezení do iného rezortu a pretrvávali ich problémy, nakoľko však nemali prostriedky na zakúpenie leteniek skôr, ostali vazalmi rozhodnutia žalovaného. Žalobcovia 1/ a 2/ v dôvodoch svojho odvolania ďalej uviedli, žalobca 2/ bol v deň priletu na Slovensko hospitalizovaný, u dcéry sa potvrdila infekcia baktériami e-coli s tým, že hneď po prilete od dňa 22. 07. 2009 neboli služby ubytovania a stravy a s tým spojené služby poskytované riadne v dôsledku kontaminácie pitnej vody, v čase najväčšej epidémie, zmätku, zhony a neinformovanosti. si sami zabezpečili bezodkladnú leteckú prepravu domov, a to vzhľadom najmä na zdravotné problémy, tehotenstvo žalobkyne ako aj účasť maloletého dieťaťa, pričom im vznikla škoda vo výške obstarania ceny leteniek a nákladov s tým spojených, ktorá je v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného respektíve osôb spojených s poskytovaním služieb zájazdu a rovnako je daný nárok na náhradu ich nemajetkovej ujmy, nakoľko tieto (správne títo, pozn. odvolacieho súdu) žili niekoľko dní v strachu o svoje zdravie a život a to aj po návrate na Slovensko až do momentu podstúpenia všetkých vyšetrení a normalizovania zdravotného stavu čo trvalo niekoľko dní. Namietli, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil nárok žalovaného na náhradu trov konania a poukázali na ust. § 257 C. s. p. s tým, že súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol mechanicky a to podľa pomeru úspechu strán sporu, keď nezobral do úvahy všetky skutočnosti, ktoré mali za následok sporový úspech prípadne neúspech ako napríklad, že v čase podania žalobného návrhu nemali strany sporu vedomosť o trestnom konaní a o jeho výsledkoch sa dozvedeli až tesne pred rozhodnutím vo veci samej, rozhodnutie súdu o nemajetkovej ujme a o jej výške je čisto na voľnej úvahe súdu, priznanie náhrady škody rovnako záviselo od úvahy súdu či tu existovali alebo neexistovali liberačné dôvody, pričom podľa vyjadrenia súdu prvej inštancie tieto liberačné dôvody boli preukázané až tesne pred vynesením rozsudku na základe výsledkov trestného konania s tým, že v prvom rozsudku priznal žalobcom nárok na zaplatenie 4. 666, 96 eur a v druhom rozsudku bol priznaný nárok len v časti

305, 52 eur. Uvedli, že sú spotrebiteľia, ktorý (ktorí, pozn. odvolacieho súdu) sa prostredníctvom podanej žaloby domáhajú ochrany svojich práv, pričom v čase podania žaloby neboli známe všetky okolnosti majúce vplyv na výsledok konania, avšak z dôvodu plynutia premlčacích lehôt boli nútení si svoj nárok uplatniť v primeranej miere, pričom trovy konania ďaleko prevyšujú nárok, ktorý im súd priznal, avšak dôkazy, na základe ktorých rozhodol sa stali stranám sporu známe až v závere dokazovania po takmer 10-tich rokoch od vzniku udalosti, majúcej za príčinu podanie žalobného návrhu.

3.

Proti tomuto rozsudku, do jeho vyhovujúceho výroku (výrok I. napadnutého rozsudku) podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon preto, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ C. s. p.) a navrhol ho v napadnutom rozsahu zmeniť a žalobu zamietnuť. Namietol, že z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplývajú skutkové zistenia, že si splnil všetky povinnosti spočívajúce v bezodkladnom vykonaní opatrení pre pokračovanie zájazdu, o tejto skutočnosti svedčí napokon aj fakt, že viac ako polovica účastníkov zájazdu (vyše 30 osôb) ďalej pokračovalo v náhradnom hoteli v dovolenke, v ktorom boli zabezpečené služby rovnakej, dokonca vyššej kvality a čerpali zabezpečené služby až do riadneho ukončenia zájazdu v zmluvne dohodnutom termíne s tým, že svojim správaním na mieste preukázal, že aj napriek ťažkosti a nepredvídateľnosti okolností prípadu, ktorý riešil, vynaložil maximálne úsilie na zmiernenie vplyvov udalosti na priebeh zájazdu a jeho účastníkov, a preto je v rozpore s princípom ochrany dobromyseľnosti a spravodlivosti v danom prípade, aby bol zaviazaný na zaplatenie sumy uvedenej vo výroku napadnutého rozhodnutia. Uvedol, že napadnuté rozhodnutie vyvođením vyššie uvedených právnych záverov neguje aplikáciu ustanovenia § 741k ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka a je priam v rozpore s právom, nakoľko podľa napadnutého rozhodnutia každého organizátora zájazdu postihne právny následok upravený v ustanoveniach § 741k ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka bez ohľadu na vynaloženie úsilia predvídaného v uvedených ustanoveniach. Poukázal na skutočnosť, že žalobcovia sa neriadili jeho pokynmi, resp. delegátky pri riešení vzniknutej situácie a rozhodli sa sami si zabezpečiť a zorganizovať návrat na Slovensko, a to na vlastné riziko, bez podrobenia sa lekárskeho vyšetreniu a zisteniu ich zdravotného stavu s tým, že z návrhu žalobcov, ako aj z ich prednesov uskutočnených na pojednávaní vyplýva, že vedeli o tom, že v hotelovom komplexe LE CASTELLA je zabezpečená lekárska starostlivosť, pričom túto starostlivosť na základe vlastnej úvahy nevyužili a nevyužili ani možnosť transportu do náhradného hotela rovnakej kategórie a ubytovania v ňom, kde bola taktiež zabezpečená lekárska starostlivosť, a to aj priamo v nemocnici vo Vibo Valentia, v ktorej bolo tiež pre prípad potreby zabezpečené vyšetrenie, a nakoľko sa rozhodli nečerpať zabezpečené služby, dobrovoľne tieto služby nečerпали a z toho dôvodu nemajú v zmysle zmluvných podmienok časť odstúpenie od zmluvy a stornopoplatky nárok na vrátenie časti ceny zájazdu za nečerpané služby, keďže sa sami a dobrovoľne rozhodli nečerpať náhradné služby rovnakej, resp. vyššej kvality, ktoré zabezpečil. Poukázal na to, že žalobcovia podpisom zmluvy potvrdili, že sa oboznámili so Zmluvnými podmienkami cestovnej kancelárie SATUR TRAVEL a.s., platnými pre rok 2009 (založené v súdnom spise), ktoré sú súčasťou katalógu, ako aj zmluvy o obstaraní zájazdu zo dňa 15. 07. 2009, a vyjadrili súhlas s ich znením, časť reklamačné konanie a zodpovednosť za škodu, v prípade, že rozsah a kvalita poskytnutých služieb je objektívne na nižšej ako dohodnutej úrovni, vzniká objednávateľovi právo na odstránenie chybné poskytnutej služby, keď toto svoje právo je objednávateľ povinný uplatniť bezodkladne priamo u dodávateľa služieb alebo zástupcu CK, v spolupráci ktorých sa vyhotoví aj písomný záznam, pričom v prípade nedodržania tohto postupu, alebo uplatnenie uvedeného práva oneskorene, alebo až po ukončení zájazdu, právo na reklamáciu zaniká s tým, že podľa zmluvných podmienok, časť odstúpenie od zmluvy a stornopoplatky, v prípade, že objednávateľ nenastúpi na zájazd alebo nezačne čerpať zabezpečené služby z akéhokoľvek dôvodu, alebo na základe vlastného rozhodnutia ich nevyčerpá vôbec alebo z časti, nemá nárok na vrátenie časti ceny zájazdu za nečerpané služby. Poukázal na skutočnosť, že nárok na vrátenie rozdielu ceny zájazdu vzniká výlučne len v prípadoch, ak pokračovanie zájazdu nemožno zabezpečiť ani prostredníctvom služieb nižšej kvality alebo, ak pokračovanie zájazdu možno zabezpečiť len prostredníctvom služieb nižšej kvality, než sú uvedené v zmluve, t. j. žalobcom vzniklo právo na neprijatie náhradného plnenia, jemu však nevznikla povinnosť vrátiť žalobcom rozdiel ceny zájazdu, nakoľko neboli naplnené zákonom požadované predpoklady, keď žiadnym zo spôsobov výkladu právnych predpisov nemožno dospieť k záveru prezentovanému súdom prvej inštancie, že pre posúdenie nároku žalobcov nie je rozhodujúce v akej kvalite boli náhradné služby zabezpečené.

Namietol, že súd prvej inštancie tým, že uzavrel, že žalobcovia aj v prípade, že túto situáciu nezavinil, nemajú povinnosť súhlasiť so zmenou hotela a zmenou ponúkaných služieb a to bez ohľadu na skutočnosť, či služby náhradného hotela spĺňali alebo nespĺňali kritéria rovnakých služieb alebo prípadne služieb vyššej kvality, a preto majú v zmysle § 741k ods. 3 Občianskeho zákonníka nárok na vrátenie rozdielu ceny zájazdu, nesprávne interpretoval správne aplikovaný právny predpis, čím je naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku.

4.

Žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedli, že súd prvej inštancie postupoval správne keď im priznal právo na zľavu z ceny zájazdu za služby, ktoré nevyčerpali respektíve im neboli poskytnuté riadne a nesúhlasili s tvrdením žalovaného, že zľava z ceny zájazdu im nepatrí v prípade, ak žalovaný poskytol náhradné služby, avšak z vlastnej vôle tieto služby nevyužili. Uviedli, že je zrejmé, že v priebehu trestného konania, ktoré prebiehalo na území Talianskej republiky a s ktorým bol oboznámený aj súd prvej inštancie, bolo spoľahlivo zistené, že ku kontaminácii pitnej vody došlo už dňa 22. 07. 2009, t. j. prvý deň po ich prilete, pričom hotel nevykonal žiadne opatrenia až do 24. 07. 2009, kedy naplno prepukla epidémia (zvracanie, hnačky, horúčka), pričom baktérie e-coly vyžadujú 2 až 3 dni na to, aby bolo možné badať zdravotné problémy a komplikácie, čo zodpovedá vyššie uvedeným dátumom, keď 22. 7. došlo k znečisteniu vody a 24. 07. sa ľudia už intenzívne sťažovali na zdravotné problémy, a preto je zrejmé, že služby hotelového zariadenia nemohli byť poskytované riadne do 24. 07. 2009, keď už dňa 22. 07. došlo ku kontaminácii kuchyne, jedál, bazénov a kúpeľní hostí. Žalobcovia v ďalšej časti svojho vyjadrenia k odvolaniu žalovaného zopakovali svoje tvrdenia uvedené v ich odvolaní, a preto ich odvolací súd považuje za nadbytočné opakovať.

5.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že nie je dôvodné, nakoľko neprinesli v ich odvolaní žiadnu novú relevantnú právnu argumentáciu vo vzťahu k ich tvrdeniam uvedeným v konaní s tým, že všetky žalobcami v konaní uvedené tvrdenia a nastolené otázky, ktoré mohli mať pre vec podstatný význam, boli súdom prvej inštancie v napadnutom písomnom vyhotovení rozsudku zodpovedané a odpovede na ne boli logicky zdôvodnené. Uviedol, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, keď uzavrel, že v uvedenom prípade škoda nebola spôsobená ním ani jeho dodávateľmi, pričom nepochybne v tomto prípade došlo k udalostiam, ktoré boli neobvyklé a nepredvídateľné, t. j. išlo o tzv. vyššiu moc, nakoľko o možnej kontaminácii vody nemohol vopred vedieť, ani ju predvídať, tak ako nemohol vedieť a ani predvídať administratívne zatvorenie hotela príslušnými úradmi z hygienických dôvodov, pričom z judikatúry súdov sa za prejavy vyššej moci považujú aj takéto úradné zásahy napr. aj uzatvorenie hotela z hygienických dôvodov. Poukázal na skutočnosť, že v prejednávanej veci je zrejmé, že v priebehu ubytovania žalobcov došlo k zatvoreniu hotela úradmi z hygienických dôvodov, a z toho dôvodu bolo v Taliansku aj začaté trestné stíhanie, pričom sa nepodarilo zistiť páchatel'a s tým, že súd prvej inštancie ďalej správne uzavrel, že neporušil žiadnu svoju právnu povinnosť, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona, zmluvnými dojednaniami, a poskytol všetku potrebnú pomoc, pričom preukázal liberačný dôvod, nakoľko došlo k udalostiam spôsobených vyššou mocou a nepochybne zabezpečil možnosť návratu klientov aj letecky dňa 27. 09. 2009, keď správny je tiež záver súdu, že pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, tak žiadnu právnu povinnosť neporušil a zásah nespôsobil, a preto je nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1. 000 eur nedôvodný. Poukázal na skutočnosť, že rozsudkom č. 837 z 11. mája 2015 odvolací súd v Catanzaro zmenil rozsudok zo dňa 30. júla 2014 a oslobodil obžalovaných D. N. S., N. F., M. za T. Z. D. „. O., R. G., M. za Ú. T. Z. D. „. O. G. O. O., M. za Ú. T. Z. D. „. O. z trestných činov im prisúdených z dôvodu, že skutok nespáchali (str. 18 úradného prekladu) s tým, že z rozsudku súdu v Crotone a z oslobodzujúceho rozsudku súdu v Catanzaro vyplývajú dve rozhodujúce skutočnosti, konkrétne, že situácia, ktorá v rozhodnom období v hoteli LE CASTELLA vznikla, bola spôsobená trestnou činnosťou osoby, ktorá nebola spojená s poskytovaním zájazdu a že nebola spôsobená dodávateľmi jeho služieb, z čoho potom vyplýva, že v konaní bolo preukázané naplnenie liberačných dôvodov v zmysle § 741j písm. b) a písm. c) Občianskeho zákonníka, keď situácia, ku ktorej došlo počas zájazdu, plne spadá pod citované ustanovenia Občianskeho zákonníka, nakoľko sa jedná o neobvyklú a nepredvídateľnú okolnosť, ktorá bola spôsobená treťou osobou, ktorá nebola spojená s poskytovaním zájazdu. Uviedol, že v trestnom konaní vedenom justičnými orgánmi Talianskej republiky bolo zistené, že došlo k spáchaniu

trestného činu, zároveň bolo zistené, že trestný čin nebol spáchaný zodpovednými osobami jeho dodávateľa, nakoľko zodpovedné osoby dodávateľa boli rozsudkom odvolacieho súdu v Catanzaro oslobodené z dôvodu, že skutok nespáchali s tým, že pre naplnenie liberačných dôvodov v zmysle § 741j písm. b) a písm. c) Občianskeho zákonníka nie je rozhodujúce, či bola zistená konkrétna osoba, ktorá spôsobilá škodu, rozhodujúce je zistenie, že škoda bola spôsobená treťou osobou, ktorá nie je spojená s poskytovaním zájazdu, teda justičné orgány Talianskej republiky oslobodili zodpovedné osoby dodávateľa z dôvodu, že skutok nespáchali, to znamená, že skutok, ktorý je trestným činom sa stal, bol spáchaný určitou osobou a táto osoba nie je spojená s poskytovaním zájazdu. Poukázal na skutočnosť, že ďalším predpokladom je, že škoda bola spôsobená udalosťou, ktorej nebolo možné zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, alebo v dôsledku neobvyklých a nepredvídateľných okolností, pričom za prípady „vyššej moci“ sa podľa judikatúry nemeckých súdov považujú úradné zásahy napr. zákaz vstupu do krajiny z dôvodu nepokojov, úradné zavretie hotela z hygienických dôvodov, hygienická karanténa, úradný zákaz kúpania, prírodná katastrofa a pod., pričom z vykonaného dokazovania vyplýva, že k úradnému uzavretiu hotela došlo, a preto je v danom prípade dôvod na aplikáciu ustanovenia § 741j ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka, t. j., že ku kontaminácii vody došlo trestnou činnosťou tretej osoby, ktorá nebola spojená s poskytovaním zájazdu a škodu nezavinil ani žalovaný a ani dodávateľ služieb. Uviedol, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, keď na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenie § 741j ods. 1 písm. c) Občianskeho zákonníka, t. j., že predmetná udalosť bola spôsobená v dôsledku neobvyklej a nepredvídanej okolnosti, pričom správne je aj skutkové zistenie súdu, že žalobcom poskytol všetku povinnú a potrebnú pomoc hneď po vzniku problémov a zabezpečil pitnú vodu, stravovanie, lekárske ošetrovanie, náhradné ubytovanie aj odlet domov pre klientov, ktorí nechceli pokračovať v pobyte, a preto žiadnu svoju právnu povinnosť neporušil, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona, zmluvnými dojednaniami a poskytol všetku potrebnú pomoc, čím preukázal liberačný dôvod, nakoľko došlo k udalostiam spôsobených vyššou mocou a nepochybne zabezpečil možnosť návratu klientov aj letecky dňa 27. 09. 2009, pričom k rovnakým záverom dospel aj Krajský súd v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 25Co/343/2017 v takmer skutkovo a právne identickej právnej veci. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie s poukazom na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 29. 10. 2014, č. k. 2Co/410/2013 - 132, sa správne zaoberal skutočnosťou, kedy došlo k začiatku vzniku problémov v hoteli Le Castella, pričom z vykonaných výsluchov svedkov F. Š., Q. Ž., S. J., P. J. G. Z., H. D., je nepochybné, že problémy sa objektívne naplno prejavili až dňa 24. 07. 2009, keď predtým, a to dňa 22. 09. 2009 sa sťažovala iba jedna rodina, X., na zápach vody, a tento problém bol delegátkou vyriešený a u ostatných klientov sa zdravotné ťažkosti objavili až dňa 24. 07. 2009, kedy sa aj sťažovali delegátke, ktorá problém začala riešiť hneď večer po návrate z výletu, pričom na druhý deň, 25. 07. 2009 jeho delegátka zabezpečila presun klientov do iného hotela, zároveň zabezpečil odlet tých klientov, ktorí uviedli, že chcú odletieť z rezortu a v dovolenke nepokračovať, a to na deň 27. 07. 2009, a preto súd prvej inštancie správne ustálil začiatok vzniku problémov v predmetnom hoteli na deň 24. 07. 2009 a nie 22. 07. 2009 ako tvrdili žalobcovia. K námietke žalobcov týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia nároku na náhradu trov konania s poukazom na ust. § 257 Civilného sporového poriadku uviedol, predpokladmi aplikácie ust. § 257 Civilného sporového poriadku (§ 150 Občianskeho súdneho poriadku) sa už opakovane zaoberali Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky, pričom z ich rozhodovacej praxe vyplýva, že pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sa vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok dôvodu hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. februára 2009, sp. zn. 4 M Cdo 2/2008, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 03. júla 2013, sp. zn. I. ÚS 469/2013), pričom od začiatku konania poukazoval na skutočnosť, že boli naplnené liberačné dôvody, že si zároveň splnil všetky zákonom požadované povinnosti a k týmto jeho tvrdeniam poskytol dôkazy preukazujúce pravdivosť týchto tvrdení s tým, že jeho obrana bola počas celého konania konzistentná, a skutočnosť, že žalobcovia tieto tvrdenia a dôkazy ignorovali a vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku predmetné okolnosti nijako nereflektovali, nemôže byť na ujmu jemu, keď žalobcovia počas konania ani nepoukazovali na ich majetkové, zárobkové alebo iné pomery.

6.

Žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k danému vyjadreniu žalovaného uviedli, že tvrdenie žalovaného ako aj súdu prvej inštancie je nesprávne, nakoľko z predložených listinných dôkazov nevyplýva, že by došlo k spáchaniu trestného činu treťou osobou (ktorá nie je spojená s poskytovaním služieb) t. j. neboli preukázané liberačné dôvody, nakoľko žalovaným bolo len preukázané, že talianske justičné

orgány začali súdne konanie pre spáchanie trestného činu zo strany riaditeľa a zamestnancov hotela, pričom neskôr boli tieto osoby z pod obžaloby oslobodené, avšak liberačný dôvod preukázaný nebol, keďže nebolo preukázané, že by došlo k spáchaniu samotného trestného činu (čoho následkom mala byť kontaminácia pitnej vody), nebolo preukázané, že by prípadný trestný čin spáchali osoby nesúvisiace s poskytovaním služieb predmetného zázjazu a nakoľko aj zvyšná časť tohto vyjadrenia je identická s odvolaním žalobcov, nepovažoval odvolací súd za potrebné ju opätovne uvádzať.

7.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. apríla 2020 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

8.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (účinného od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

10.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku.

12.

K námietke žalobcov 1/, 2/ a žalovaného v podanom odvolaní, že napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13.

V posudzovanej veci ide o v poradí druhý rozsudok, keď rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 11. mája 2016, č. k. 58C/171/2015 - 65, ktorým žalobe vyhovel zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29. októbra 2014, č. k. 2Co/410/2013 - 132, ktorého nosným dôvodom (ratio decidendi) bola skutočnosť, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým

zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a nevykonal dokazovanie na skutočnosti, ktoré v konaní bolo nutné preukazovať.

14.

Zrušením pôvodného rozhodnutia sa vec vracia do stavu, aký tu bol pred vydaním rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto je súd povinný sa v ďalšom konaní nielen riadiť intenciami zrušujúceho uznesenia, ale je zároveň povinný naďalej postupovať podľa procesných predpisov. V konaní odstraňuje vytýkané nedostatky ale aj také, ktoré vytýkané neboli a ktoré v procesnom postupe zistí a po splnení dôkaznej povinnosti a vyhodnotení dokazovania, rozhodne znovu.

15.

Súd prvej inštancie je názorom súdu vyššieho stupňa (§ 226 O. s. p., účinný do 30. 06. 2016 a podľa § 391 C. s. p., zák. č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok účinný od 01. 07. 2016) viazaný a je povinný ho rešpektovať ako pri posudzovaní otázok hmotného práva, tak aj pri aplikácii procesných predpisov, iba pokiaľ sa pri novom rozhodovaní nezmenia poznatky o skutkovom dejí prejednávaneho prípadu natoľko, že na nový skutkový základ veci, nie je aplikácia právneho názoru odvolacieho súdu už možná.

16.

Súd prvej inštancie sa po zrušení jeho v poradí prvého rozsudku týmto zákonným postupom dôsledne riadil a dospel k správne právne záveru, že žaloba žalobcov 1/ a 2/ je nedôvodná v časti nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, avšak odvolací súd sa nestotožnil s právnym posúdením nároku žalobcov na zľavu z ceny zájazdu a nevyčerpanej časti zájazdu prvoinštančným súdom, nakoľko ho považuje za nesprávne.

17.

Odvolací súd sa síce v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia svoj nárok na zľavu z ceny zájazdu a nevyčerpanej časti zájazdu v nimi uplatnenom rozsahu 3. 500, 78 eur, ktorú paušálne znížili zo sumy 3. 150, 70 eur (o 10 % hodnoty zájazdu, t. j. o sumu 350 eur, viď č. I. 101 spisu), nepreukázali žiadnym dôkazným prostriedkom, pričom svoje tvrdenie, že majú nárok na zľavu z ceny zájazdu v rozsahu 90 % žiadnym spôsobom a už vôbec nie právne relevantným v konaní vôbec neodôvodnili a nešpecifikovali, nakoľko k takto uplatnenému nároku nič relevantné neuviedli ani vo svojom odvolaní, avšak zároveň sa bolo potrebné stotožniť s námietkami žalovaného v podanom odvolaní, že pokiaľ dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný situáciu nezavinil a preukázal liberačné dôvody, následne správne aplikované ustanovenie § 741k ods. 3 Občianskeho zákonníka, nesprávne vložil.

18.

V posudzovanej veci totiž z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že po identifikácii problémov s kontaminovanou vodou v hoteli, ktorý si žalobcovia aj so službami zmluvne dohodli zmluvou o obstaraní zájazdu, žalovaný svojim klientom zabezpečil lekársku starostlivosť, balenú vodu a pracoval na ubytovaní klientov v inom hotelovom rezorte, t. j. snažil sa bez zbytočného odkladu a bezodplatne urobiť také opatrenia, aby mohol zájazd riadne pokračovať, pričom v konaní zároveň nebolo sporným, že žalobcovia 1/ a 2/ náhradné podmienky neprijali a v dovolenke ďalej odmietli pokračovať, a preto bolo povinnosťou súdu prvej inštancie právne posúdiť ich nárok v kontexte ust. § 741k Občianskeho zákonníka, ktoré síce vo svojom rozhodnutí citoval (pomoc cestovnej kancelárie), ako aj Zmluvných podmienok žalovaného (č. I. 166 spisu), keď je síce pravdou, že žalobcovia so zmenou hotela súhlasit' nemuseli, avšak vôbec nie je zrejmé, z akej právnej úpravy súd prvej inštancie vychádzal, keď priznaný nárok odôvodnil tým, že pri jeho (nárok na zaplatenie nevyčerpaných služieb) je podstatné iba to, že došlo k zmene zmluvne dohodnutého plnenia, a teda, že zmluvne dohodnuté služby neboli poskytnuté, a preto majú žalobcovia nárok v zmysle ust. § 741k ods. 3 Občianskeho zákonníka nárok na vrátenie sumy za nevyčerpané služby, ktorý však v spojení s ust. § 741k ods. 2 upravuje povinnosť cestovnej kancelárie vrátiť objednávateľovi rozdiel medzi ponúkanými a

poskytnutým službami vtedy, ak pokračovanie zájazdu nemožno zabezpečiť inak ako prostredníctvom služieb nižšej kvality ako sú uvedené v zmluve, t. j. z úplne iných dôvodov ako uzavrel prvoinštančný súd.

19.

Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku (I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie) a súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušil podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie nárok žalobcov na zľavu z ceny zájazdu a nevyčerpanej časti zájazdu opätovne právne posúdiť a rozhodnúť v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu.

20.

Súd prvej inštancie však správne právne posúdil nárok žalobcov na zaplatenie sumy 1. 512 eur uplatnenej titulom škody, ktorá im vznikla zaplatením spätočnej letenky, a preto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so záverom, že žalovaný sa úplne exkulpoval, nakoľko v konaní pred prvoinštančným súdom bez akýchkoľvek pochybností preukázal, že znečistenie pitnej vody fekáliami a s tým súvisiace zdravotné problémy žalobcov a ďalších účastníkov zájazdu, sprostredkovaného žalovaným nezavinil, nakoľko uzatvorenie celého hotela bolo spôsobené udalosťou, ktorú žalovaný nemohol predpokladať a už vôbec ju nemohol odvrátiť, z dôvodu ktorého za vznik situácie v hoteli nemôže niesť žiadnu zodpovednosť, keďže žiadnu právnu povinnosť ani neporušil a napokon bolo v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané, že žalovaný účastníkom zájazdu ihneď po vzniku problémov poskytol bezodkladnú a potrebnú pomoc, ktorú však žalobcovia odmietli, nakoľko sa nielenže nepodrobili ponúknutému lekárskeho vyšetreniu, ale zároveň odmietli transport do náhradného hotela rovnakej kategórie a ubytovania, t. j. sami sa rozhodli poskytnuté náhradné služby nečerpať, z dôvodu ktorého správne prvoinštančný súd tento nárok napadnutým rozsudkom zamietol.

21.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý nárok žalobcov 1/ a 2/ na zaplatenie ceny spätočných leteniek zamietol uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v obdobnom konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 9C/168/2010 a na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 25Co/343/2017 na základe žaloby žalobcov, ktorí uzavreli so žalovaným tohto konania Zmluvu o obstaraní zájazdu v tom istom hoteli (Le Castella v Kalábrii v Taliansku) a termíne (od 21. 07. 2009 do 31. 07. 2009), ako žalobcovia 1/ a 2/, bola jednoznačne preukázaná príčina vzniku problémov v danom hoteli, za ktorú žalovaný ako cestovná kancelária niesť zodpovednosť nemôže, pričom tvrdenie žalobcov, že hotel do 24. 07. 2009 nemohol z dôvodu kontaminácie vody poskytovať služby riadne, z dokazovania ani v posudzovanej veci a ani z konania vedeného na Krajskom súde v Nitre nevyplýva, naopak z dokazovania aj v prejednávanej veci vyplýva, že v deň príchodu do hotela (22. 07. 2009) bolo ešte všetko v poriadku a k prepuknutiu aj zdravotných problémov došlo dňa 24. 07. 2009 a už dňa 25. 07. 2009 boli účastníci zájazdu, ktorí sa v dovolenke rozhodli pokračovať, ubytovaní v inom hotelovom rezorte.

22.

Vecne správnym je aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatnili v sume 1. 000 eur (po 500 eur žalobca 1/ aj 2/).

23.

Náhrada za stratu radosti zo zmarenej dovolenky bola do európskej judikatúry zavedená rozsudkom Európskeho Súdneho dvora zo dňa 12. marca 2002 Simone Leitner proti TUI Deutschland GmbH & Co. KG, vec C-168/00, druh konania: konanie o predbežnej otázke (čl. 234 SES), nárok na náhradu škody - odškodnenie nemajetkovej ujmy, interpretované ustanovenie: článok 5 smernice 90/314/EHS (Simone Leitner v. TUI Deutschland GmbH & Co. KG, C-168/00), z ktorého vyplýva, že spotrebiteľ má podľa smernice Rady 90/314/EHS zo dňa 13. júna 1990 o súborných službách pre cesty, pobyty a zájazdy, okrem práva materiálnej povahy taktiež právo na náhradu škody nemateriálnej povahy (tzv. stratu radosti z dovolenky), a rozhodol, že smernica sa má vykladať tak, že v zásade udeľuje spotrebiteľom

právo na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z nespĺnenia alebo nedostatočného plnenia služieb podľa cestovnej zmluvy, nakoľko však v posudzovanej veci žalovaný, od ktorého žalobcovia nárok na náhradu nemajetkovú ujmu požadujú, neporušil žiadnu právnu povinnosť, pričom zásah do ich zdravia nezavinil, nakoľko ako správne uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, podmienkou priznania nemajetkovej ujmy je skutočnosť, že zásah bol spôsobený subjektom (cestovnou kanceláriou - žalovaným) v takej intenzite, ktorá má za následok stratu radosti z dovolenky, nakoľko však žalovaný liberačné dôvody v konaní jednoznačne preukázal, t. j. preukázal, že žiadnu právnu povinnosť neporušil a zásah nespôsobil, nárok žalobcov preto správne napadnutým rozsudkom zamietol.

24.

Odvolačný súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odôvodnenie spĺňajúce všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p. aj v celom rozsahu poukazuje a preto tento rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

25.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov konania podľa § 396 ods. 3 C. s. p.

26.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).